

MUSÍME BOHA CHVÁLIT

CECIL J. duCILLE

(konference Česká republika, 1995)

Dnes budeme mluvit o tom, proč je třeba, abychom Boha chválili. Zamysleme se společně nad jedním příběhem ze Starého zákona. V tomto příběhu Samuel obětoval oběť Bohu, když se náhle přiblížili Filistinští, aby proti Izraeli bojovali. Samuel se zeptal Boha: „Bože, co máme dělat? Jsme tu beze zbraní a proti nám stojí mocná armáda.“ Bůh na to odpověděl: „Chvalte mě.“ Samuel tedy přikázal, aby Izrael začal chválit Hospodina.

Chci jen, abyste si celou tu situaci představili. Filistinští byli oblečeni do plné zbroje; měli v rukách meče a štíty a byli připraveni bojovat. Ale namísto armády, kterou očekávali, vychází tančící lidé s tamburínami. Muselo je to dost překvapit. Brzy však přišli na to, jaký to mělo význam. Hospodin zahřměl z nebe a na zem sestoupila Jeho moc, která udeřila na filistinskou armádu a zničila ji. A to vše díky chválám Božího lidu.

Víte, že andělé v nebi jedí? A víte, co jedí? Sytí se tím, že chválí Boha. Otevřou Mu svá srdce a zpívají Mu chválu. A při této chvále do nich Bůh vlévá svoji moc. V Žalmu 78,24-25 se říká: „*A dštil na ně (na Izrael) mannou ku pokrmu, a obilé nebeské dával jim. **Chléb mocných** (andělů) **jedl člověk, seslal jim pokrmů do sytosti.***“ Mana, která pro Izrael sestoupila z nebe, byla pokrmem, jímž se sytí andělé. A v té maličké maně byla uzavřená Boží moc. Andělé tráví ve chvále všechn svůj čas a během tohoto času se „dobíjejí“ Boží mocí.

Co se tedy děje, když Boha chválíme? Ve chvíli, kdy s chválou přistupujeme k Bohu, přidávají se k nám duchové nebes. Nevím, jestli tomu z Písma dobře rozumíme. Podívejme se alespoň na jeden verš, který o tom mluví. Židům 12,1: „*Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhouce všeliké břímě i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje.*“ Tento verš říká, že jsou tu s námi celé nebeské zástupy a že nás pozorují. A Ježíš Kristus je tu spolu se svými zástupy – bratry, kteří nás k Němu předešli, a anděly. Když Boha chválíme, oni

chválí také. Ale pokud naše chvála nedosáhne roviny, na které se můžeme setkat s Bohem, oni s námi chválit nemohou.

Naše chvála se mnohdy drží na velmi nízké rovině. Je to hlavně proto, že jí nerozumíme. Víte, chvála není pokrytectví. Chvála je vděčnost, která vychází z vašeho srdce k Bohu za to, co pro vás udělal. Kde bych byl dnes večer, kdyby se pro mě Ježíš Kristus nenatáhl? Asi v pekle. Když přemýšlím o Ježíšově dobrotě, když přemýšlím o tom, co pro mě udělal, tak mě žádný člověk nemůže odradit od toho, abych tancoval. Protože v té chvíli cítím, že chci Boha chválit, i kdyby se mi pod nohama pohybovala země. Nebudu Ho přece chválit jen tehdy, když jsem zdravý a mám kapsu plnou peněz!

Když přijde ďábel a zasadí vám ránu a vy svésíte hlavu a řeknete: „Já chudák!“ uctíváte ho tím. Pokud na vás však udeří a vy řeknete: „Chvála Bohu!“ a on vás napadne znovu a vy znovu řeknete: „Chvála Bohu!“ a když vás napadne potřetí a z vás znovu vyjde: „Chvála Bohu!“, tak vám přestane rány zasazovat. Jeho záměrem totiž není, abyste Boha chválili.

V 1. listu Janovi 1,7 je psáno: *„Paklit' chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.“*

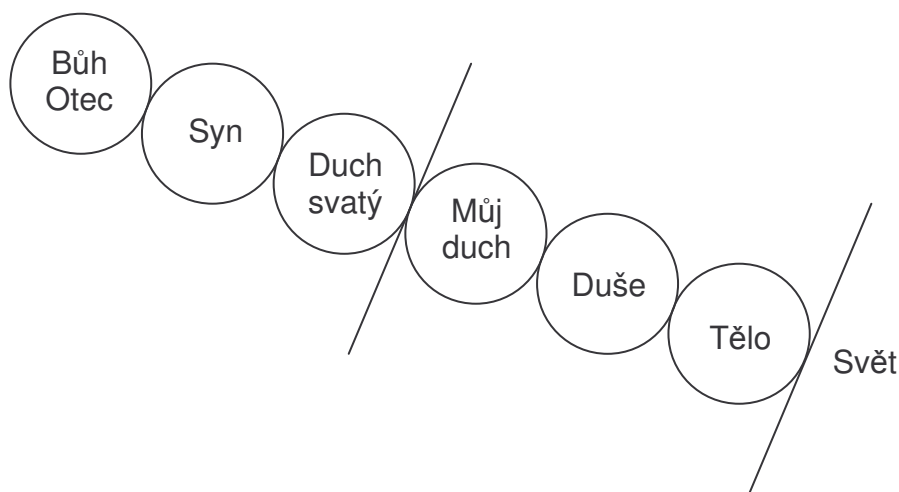
Tento verš znamená, že když jsme s Bohem začali chodit, nebyli jsme dokonalí. Ale čím déle s Ním chodíme a čím déle s Ním máme obecenství, Jeho očišťující moc prochází jak námi, tak i celým shromážděním, a očišťuje nás od každého hříchu. Kolik hříchů nám tedy zůstává, když jsme od všech očištěni? Žádný. Bůh nám tedy ukazuje, že je možné žít bez hříchu. Víte, baptisté mají jedno rčení, které říká, že hřešíme ve slovech, myšlenkách, skutcích i jednání. Ale myslíte si, že hřešíte v myšlenkách, i když nepřemýšlíte špatně? A že hřešíte ve slově, i když zrovna neříkáte nic zlého? A co když neděláte nic špatného; myslíte si, že hřešíte ve skutcích? Samozřejmě, že ne. Existují dny, kdy vůbec nehřešíte. Jenže abyste nehřešili, musíte v „bezhríšnost“ věřit. Pokud věříte, že stále hřešíte, tak budete hřešit. Jinými slovy musíte věřit Božímu Slovu.

Duch svatý přišel, aby nás uvedl do veškeré pravdy. Podívejme se do Janova evangelia na několik veršů o Duchu svatém. Jan 14,26: *„Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu, a připomenet' vám všechno, což jsem koli mluvil vám.“*

Další verš je zapsán v Janovi 15,26: „*Když pak přijde ten Utěšitel, kteréhož já pošli vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, tenť svědectví vydávati bude o mně.*“ Když vidíte člověka, který žije život jako Kristus, pak se ho nemusíte ptát, jestli má Ducha svatého. Když ale naopak vidíte člověka, který říká, že má Ducha svatého, a přitom nežije život jako Kristus, potom to není Duch svatý, kterého má, ale něco jiného.

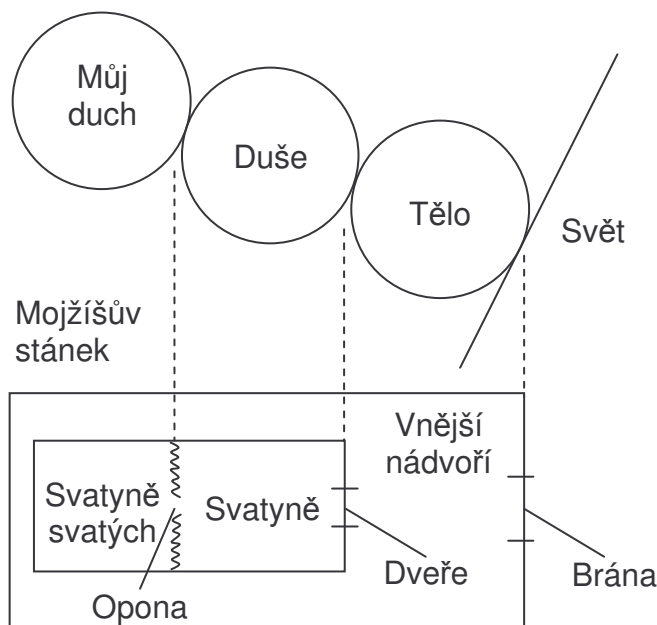
Jan 16,12-14: „*Ještěť bych měl mnoho mluviti vám, ale nemůžete snésti nyní. Když pak přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluviti sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluviti bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám. Onť mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám.*“

Z těchto veršů vyrozumíváme, že Duch svatý byl poslán do církve, aby ji přivedl ke Kristu. Ukáží vám důvod, proč někteří lidé přijmou Ducha svatého a přitom stále hřeší. Podívejme se společně na následující obrázek:



Když přijmete Ducha svatého, přijímáte Ho do svého ducha. Ale Bůh Ho musí dostat z vašeho ducha do vaší duše. Boží světlo totiž vchází skrze ducha do duše. Vaši duši tvoří mysl, city, vůle a touhy. Bůh sestupuje z toho nejvyššího nebe, které existuje, skrze svého Syna Ježíše a skrze Ducha svatého do vašeho ducha, do vaší duše a do vašeho těla. A když se Ježíš Kristus zjeví ve vašem těle, pak se zjeví ve světě. Teprve potom totiž lidé uvidí Ježíše, jak ve vás přebývá a jak ve vás chodí.

Podívejme se na další obrázek:



Vidíte ty souvislosti? Proto se modlíme k Bohu a říkáme: „*Přijď království tvé.*“ Kde je tedy Boží království? Nahoře v nebi. A my říkáme: „*Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.*“ Co tím tedy vlastně říkáme? Říkáme: „Bože, přijď se svým královstvím ze svého nebe, přes moje nebe – mého ducha, do mé duše a do mého těla. Přijď, Ježíši, přijď na mou zemi a dovol mi, abych mohl požehnat zemi (světu).“ Lidé ve vás uvidí Krista, když Mu necháte volný průchod.

Proč se Kristus nezjevuje na vnějším nádvoří, tak jako to činí ve svatyni svatých? Řeknu vám proč. Všimněte si, že brána vnějšího nádvoří je otevřená světu. U této brány musíte mít postavenou stráž, aby světu zabránila vstupovat dovnitř, do vašeho stánku. Potom je tu další zábrana, tentokrát se nazývá dveře. A další – opona. Bůh tedy vstupuje do svatyně svatých – do vašeho ducha (viz obraz ve Starém zákoně), je v něm však uzavřen. A z vašeho ducha vystoupí jen tehdy, když se Mu otevřete a začnete Ho chválit. Musíte Ho chválit, aniž byste si cokoli schovávali sami pro sebe nebo si to drželi. Chvalte Ho a zapomeňte na lidi, kteří jsou kolem vás. Když Ho takto budete chválit, opona mezi vaším duchem a vaší duší se roztrhne. A jakmile se tak stane, Bůh se vám provalí do duše. Jemu bud' chvála!

Dnes jsem se modlil za jednu sestru a ona tvrdila, že po té modlitbě nic

necítí. Říkal jsem jí: „Když se Bohu otevřeš, tak ucítíš. Boží moc je totiž uzavřená ve tvém duchu a teprve když rozevřeš svoji oponu, Bůh vejde do tvé duše a dotkne se tvé mysli, tvých emocí, tvé vůle i tvých tužeb. Tehdy začneš toužit po Bohu.“ A to platí pro nás pro všechny. Haleluja!

Je to stejné, jako když David v Žalmu 42 říkal: „*Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.*“ Uvnitř v nás je totiž takové volání: „Bože, chci Tě víc.“ Nejste ještě uspokojeni. Někde hluboko ve vás to volá: „Bože, dej mi více Tebe.“

„*Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.*“ V jedné písni se zpívá: „Slyším ženicha, jak volá z hloubky mého bytí; musím uniknout na vrcholek hory.“ Víte, příchod Ježíše Krista skrze Ducha svatého do vašeho ducha vám dá chuť k jídlu. Dostanete hlad. Pokud nejste po Bohu hladoví, pak to znamená, že v sobě nepochvíčujete Ducha svatého, že jste Ho zavřeli do vězení. Přítomnost Ducha svatého v sobě musíte procvičovat.

Vzpomínám si na dobu, kdy jsem byl ještě mladík. Chodil jsem tehdy do letniční církve. Lidé tam byli schopni tancovat nepřetržitě i dvě hodiny. A jak jsme tak tancovali, uvědomoval jsem si, jak Kristus naplňuje moji bytost.

Jedna z vln falešného učení, která kdysi zaplavila celou Ameriku, se nazývala „vysoké chvály“. V těchto „vysokých chválách“ se nezpívala žádná slova, jenom se vydávaly jakési zvuky: bam, bam, bam. Prostě beze slov. A do těchto chval vstoupil ďábel. Pamatujte si: nikdy nesmíte zpívat beze slov! Nikdy. Víte, váš intelekt musí Boha chválit slovy slávy. Haleluja! Pokud to budete dělat, zjistíte, že do vaší duše probleskují Hospodinovy hromy a blesky. A vy budete chválit Boha zcela dobrovolně. Buď Mu chvála!

Je třeba, abyste pochopili, že když Ježíš Kristus umíral a vyřkl „dokónáno jest“, že se roztrhla chrámová opona. Opona mezi duchem a duší. Po každé, když obrátíte své srdce k Bohu, Kristus se provalí do vaší duše. Ve své duši máme totiž mnoho zlých věcí; ty zlé šelmy, které okupují naši zemi, stejně jako okupovaly zemi zaslíbenou, do které vstupoval Izrael. Naše mysl se zaměstnává tolika věcmi! Někdy přicházíte na shromáždění a najednou začnete přemýšlet nad tím, jestli jste doma vypnuli sporák. Jindy zase pokleknete k modlitbě a mysl vám odkráčí někam úplně jinam. Snažte

se modlit a mysl vám tak skáče z jedné věci na druhou, že veškeré modlitby vzdáte.

Na našem obrázku je vidět, že opona už byla protržena. Opona mezi vašim duchem a duší. Kdykoli otevřete dveře, Boží Duch zaplní vaše srdce. A o tom je uzdravení, o tom je vysvobození. Když máte problémy, musíte se Bohu otevřít. Vy přece nemáte moc se uzdravit. Ale máte moc otevřít dveře své duše. Vaše moc tedy spočívá v tom, že se otevřete Bohu. Amen.

„Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvéře... a otevřel dvéře..., vejduť k němu, a budu s ním večereti, a on se mnou.“ (Zjevení 3,20)

V Žalmu 24, verši 7 se říká: *„Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy.“* Žalmista tady nemluví o přirozených branách Jeruzaléma. Protože ty brány nejsou věčné. Ale mluví o věčných branách vašeho srdce. Říká: *„Otevřte se a vejde do vás Král slávy.“*

Verš 8: *„Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník.“* Všimněte si, že tu žalmista říká: *„Hospodin udatný válečník.“* To znamená, že Bůh přichází, aby v nás bojoval. Přichází, aby porazil všechny nepřátele, kteří přebývají v naší duši a kteří nás zastrašují a berou nám odvahu. Hospodin přichází jako udatný válečník, aby zlomil pouta naší mysli. Bůh Izraelcům v Egyptě řekl, že mají krví pomazat veřeje dveří i nade dveřmi (vyjití z Egypta představuje obraz spasení). Místo nade dveřmi představuje naši mysl. Pomažte svoji mysl krví.

Ve svém životě jsem mnohokrát bojoval s ďábly a někdy i s padlými anděly. A můžu vám říct, že kdykoli v takových bojích přemýšlíte o Kristově krvi, nepřítel je okamžitě poražen. Bůh chce, abyste se naučili mít krev Ježíše Krista ve své mysli. Pokud se chcete naučit bojovat dobrý boj, musíte se naučit používat zbraň krve.

Jednou na mě nejmocnější čaroděj naší země poslal velmi násilného ducha. Ten duch byl zabiják, který nikdy předtím nezakusil porážku. Chystal jsem se tehdy jít spát, už jsem byl v pyžamu, a najednou jsem se otočil a zjistil jsem, že mi zmizela stěna domu. Díval jsem se přímo do zahrady. Měsíc až neuvěřitelně zářil. Nevím, jestli jste někdy viděli měsíc zářit tak jasně, jako tomu bývá na Jamajce. Někdy byste se tam na něj měli jet podí-

vat. Třpytil se a odrážel se na listech kokosových palem. Nepřemýšlel jsem nad tím, proč vidím skrze zed'. Instinktivně jsem totiž věděl, že mě Bůh vyzdvihl na vyšší rovinu, abych mohl čelit útoku, který se proti mně chystal. Ale ani s tímto vědomím jsem nebyl připraven na to, co se mělo stát. Brzy jsem se přestal dívat na nádherné měsíční světlo a čekal jsem na ducha, o kterém jsem věděl, že mě přijde napadnout. Najednou jsem uviděl asi 12 metrů vysokého tvora. Vešel do zahrady, začal se rozhlížet kolem a čmuchat jako pes. Dnes už vím, že jsem se předtím, než jsem otevřel ústa, měl ozbrojit.

A to bych vás chtěl naučit. Nikdy neútočte na žádného ducha, dokud se ve svém srdci nekontaktujete s Bohem. Já jsem měl tehdy už dost zkušeností s napomínáním různých duchů, a tak jsem se rozhodl, že i tohoto napomenu sám. A to právě byla ta chyba. Otevřel jsem ústa, abych řekl: „Napomínám tě ve jménu Ježíše Krista,“ ale jediné, co ze mě vyšlo, bylo: „Naaa...“ To stvoření se otočilo a jako blesk mě zasáhlo do hrudi a srazilo na postel. Drželo mě obrovskou silou, jako když lev chytí svoji kořist, takže jsem celý ochabl a nemohl jsem pohnout ani hlavou. Byl jsem pod ním úplně bezmocný. Jediné, čím jsem mohl pohybovat, byla moje mysl. Ten duch nebyl schopen držet moji mysl. Chvála Bohu! Měl jsem veřeje své mysli potřené krví!

Vtom jsem uviděl, jak ke mně do postele skočil Ježíš a poklepal mi na rameno. Když jsem pohlédl do Jeho očí, naplnila mě Boží moc a sláva. Řekl mi: „Nebojuj. To není tělesný boj, ale duchovní.“ Tak jsem to vzdal. A jakmile jsem to vzdal, objevil se přede mnou kříž a na něm jsem uviděl Ježíše. Celý obraz byl tak živý, že jsem byl schopen popsat každíčký detail. Viděl jsem svého Pána s trnovou korunou na hlavě. Trny mu procházely hlavou. V každém místě vpichu Mu jako pot stékala krev. Hlavu měl nakloněnou na jednu stranu. Všechno jsem to spatřil během krátkého okamžiku. Krev mu stékala i po obou rukách. Najednou mu z levé ruky ukápla jedna kapka. Udělalo to takový zvuk: „Kap.“ Řekl jsem: „Děkuji Ti, Ježíši.“ Myslíte si, že byl tehdy čas Boha chválit? Řekl jsem: „Děkuji Ti, Ježíši. Tato jediná kapka krve může spasit celý svět!“ A moje duše se radovala v té jediné kapce krve, která mohla spasit celý svět.

Pak jsem mu pohlédl na pravou ruku. Díval jsem se v duchu, protože jsem stále nemohl pohnout hlavou. Z pravé ruky mu ukápla další kapka krve a udělala stejný zvuk: „Kap.“ Když dopadla, řekl jsem: „Děkuji Ti, Ježíši.

Tato kapka krve zničí každého démona z pekla!“ Moje duše se tolik radovala z Jeho krve! A pak mu z vousů ukápla jedna kapka přímo do mé tváře. Když se mě dotkla, celé mé tělo se vzepřelo a já jsem zavolal: „Ježíši!“ Tím duchem to mrštilo o zed'. Vyhrál jsem. A ten čaroděj zemřel. Napadla ho jakási neviditelná věc a zabila ho.

Chci, abyste porozuměli, že se musíte naučit otevírat Bohu. Představte si, že jste celí sevření a najednou k vám přijde někdo, koho milujete. V tu chvíli se celí rozplynete a řeknete: „Jé, ahoj. To jsem rád, že tě zase vidím. Jsem tak rád, že s tebou můžu zase být.“ Tím jste se začali svému milému/své milé otevírat. Naučte se stejně otevírat Bohu. Cvičte se v tom.

V Žalmu 27,5 se píše: „*Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skrýši stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne.*“ Řekněte mi, kde je tato skrýš? Ve svatyni svatých! Moje duše uletí jako holubice, aby se ukryla v skrýši Boha Nejvyššího. Neboť On mne skryje ve svém stánku. Jeho úkryt znamená, že se moje mysl skryje v Bohu. A i moje emoce se v Bohu skryjí, stejně tak jako moje vůle i mé touhy. V jedné písni se zpívá: „Skryj mne, Pane, ve své svatosti, vyznávám Ti teď každý hřích. Skryj mě, Pane.“

Jediný způsob, jak můžete tento úkryt nalézt, je, že budete procvičovat vcházení do Boží přítomnosti. Jestliže však toto vcházení nebudete procvičovat, pak nebudete schopni nalézt svůj úkryt, až přijde trápení. Víte, nejvyšší kněz vcházel do svatyně svatých jednou v roce. A v Písmu je psané, že do ní nesměl vejít bez krve. Ale nám Bůh zajistil lepší způsob, jak do ní vejít. Můžeme do ní totiž vstupovat, kdykoli chceme. Kdykoli. Vstoupit do ní a nalézt své místo úkrytu v Bohu. Pokud se naučíte prolamovat skrze oponu, Duch svatý za ní nezůstane stát, ale prolomí se ve vás dál – až do těla.

Já jsem se Bohu otevřel už jako mladý muž. Měl jsem tehdy spoustu problémů; problémů, které mívají mladí muži. Hlavně problém žádosti. Znáte to? O každé dívce, která projde kolem vás, si říkáte: „Bože, zajímalo by mě, jestli tohle je moje žena.“ Stává se vám to také? Možná, že jste všichni lepší, než jsem byl já. Možná, že se vás žádost netýká. Ale možná, že se vám někdy zdají sny o tom, že jistá dívka je vaší ženou, a přitom je to jen vysněná představa. Marná představa mládí. Bůh říká, že mládí musí být vysvobozeno ze všech svých marných představ. A ze všeho fantazírování.

Bůh tehdy přišel a začal mě učit, jak se mu otevírat. Jednou jsem byl po Něm tak hladový, že jsem porozuměl, co David myslel tím, když říkal: „*Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.*“ (Žalm 42,2) Řekl jsem Bohu: „Bože, Ty mi dáš plnost, Ty mi dáš vysvobození z tohoto těla. A pokud ne, dej mi smrt.“ Říkal jsem: „Bože, nebudu na to čekat dlouho. Přestanu jíst hned.“ Přestal jsem jíst a odmítl jsem i vodu. Řekl jsem: „Bože, teď máš dobrou příležitost mě zabít, protože já nebudu žít s tím hříchem žádosti ve svém těle.“

Čtyřicet dní jsem stále víc a víc chřadnul. Nejedl jsem, nepil jsem. Tak jsem zeslábl, že už jsem nebyl schopen ani otevřít oči. Ale Bůh ke mně každý den přicházel a měl se mnou obecenství. Uprostřed pústu jsem dostal zápal plic. Začal jsem zvracet krev. Řekl jsem: „Bože, to je ten nejjednodušší způsob, jak mě vzít domů. Já nebudu jíst, dokud mi nepožehnáš.“ A Bůh mi požehnal. Jednou ráno ke mně přišel a řekl mi: „Vyhrál jsi. To, po čem jsi toužil, je tvé.“ Z dálky mnoha mil ke mně poslal svého posla s nádobkou olivového oleje, kterým jsem ukončil půst. A přežil jsem. Tady před vámi stojí živý důkaz toho, že jsem přežil.

Nikomu bych nedoporučoval následovat mého příkladu. To, že jsem přežil, byl jen zázrak. Nikomu bych nedoporučoval, aby Boha tlačil tak daleko, jako jsem to udělal já, protože by mohl říct: „Dobře, tak pojď domů.“ Ale moje duše byla tak hladová po Bohu! A Bůh mě začal učit, jak se prolamovat do Ducha. Kdykoli jsem se do Ducha prolomil, začala z mých úst vycházet slova, která jsem nesformoval já sám. Bůh začal mluvit skrze moje ústa a vždy, když jsem se vydal špatným směrem, řekl: „Zastav.“ Dostat se do Ducha pro mě bylo velice jednoduché. Jen jsem začal přemýšlet o Bohu a okamžitě jsem tam byl. Kdykoli jsem do Něj chtěl vstoupit, začal jsem jen přemýšlet o hloubce pekla, ve které jsem kdysi žil, a Bůh mě okamžitě vyzdvihl. Stačilo jen soustředit své srdce na Boží dobrotu, a v okamžiku jsem tancoval po celé místnosti. Není to snad způsob, jakým byste se měli chovat i vy? Nedovolte žádným překážkám, žádným zábránám, aby ve vás přetrvávaly. Strhněte je. Když Ježíš říkal svým učedníkům, aby se modlili: „*Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi,*“ myslel tím, že Ho mají prosit, aby se prolomil všemi zábránami jejich životů a vešel až do jejich země, do jejich duše.

V tom mém půstu se mi stalo ještě něco. Bůh se začal prolamovat mezi mou duší a mým tělem. Začal se prolamovat až do mého těla. Mé tělo začalo

na Boha reagovat. Cítil jsem, jak jím celým proudí obživení a život Božího ducha. Neuvěřitelně reagovalo na Boží přítomnost. Bible říká, že když kněz přistupoval k oltáři, třásl se před Hospodinem. A v Římanům 12,1 je napsáno, že máme vydávat svá těla jako živou oběť Bohu. Stále mluvíme o Kristu ve vašem těle a jak potom skrze něj vychází do světa a zjevuje se v něm.

Ve svém mládí, ještě než jsem poznal Krista, jsem nic nemiloval víc než bojování. Nevadilo mi, když mě někdo zmlátil férově. Vždycky jsem chtěl vidět člověka, který by mě byl schopen porazit. Když Ježíš vstoupil do mého života, poslal jednoho muže, který mě napadl. Ten člověk do mě tloukl a tloukl, ale já jsem volal k Bohu. Byla ve mně síla i moc ho uzemnit. Ale já volal k Bohu, aby mi pomohl to neudělat. Stál jsem tam před ním, on mě mlátil zleva zprava a já mu to nevracel. Přesto mě však nemohl uzemnit. Když skončil, byl přesvědčen, že jsem ho mohl porazit. Každý bojovník totiž instinktivně ví, kdy nad ním má ten druhý převahu. Potřásl mi tehdy rukou a řekl: „Konečně jsem našel křesťana. Konečně jsem našel křesťana.“ Věděl, že to byl Ježíš Kristus, kdo ho zachránil. Dodnes jsme s tím člověkem přátelé. Ježíš Kristus tedy vstupuje i do našeho těla.

Kdysi mě napadl celý zástup lidí. Házeli po mně vším možným, kopali do mě a já neměl ani tu nejmenší touhu je zranit. Ježíš Kristus totiž vešel do mého těla. Takže veškerý průlom Božího ducha do nás není jen proto, abychom jásali nebo tancovali, ale pro samotný život v nás. Modleme se za to, aby se Bůh v nás prolomil skrze oponu i dveře a nakonec i skrze bránu.

Bože, Otče, svěřuji Ti Tvé děti do Tvých rukou. Mezi Tvým lidem jsou mnohá pouta, mnoho neporozumění Tvému Slovu. Pane, natáhni svoji ruku a zachraň svůj lid. Nedovol, aby nad nimi měl ďábel svoji moc. Zachraň svůj lid, Bože, podle svého zaslíbení. A nechť Tvá církev vyjde ve slávě uprostřed země posměvačů, uprostřed těch, kteří je nenávidí. Kéž se Tvůj lid za Tebe nestydí. Otče, vykup Izrael ze všeho jeho trápení. Ve jménu Ježíše. Amen.